

РОЛЬ МОВИ В ПРОЦЕСІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Крилов Д. С.

Науковий керівник – к.і.н., доц. Бадєєва Л. І.
Харківський національний університет радіоелектроніки,
каф. українознавства, м. Харків, Україна
Тел. +380994819080, e-mail: danuha2350dddd@gmail.com

Добре відомо, що народ – це історично визначена група осіб, що відрізняється від інших окремою власною територією (батьківщиною), культурою, мовою, на якій вони спілкуються, психічним складом розуму та розумінням. Народ, що історично дозрів до створення власної держави, називають нацією. Отже, нація – це вища стадія розвитку етносу, на якій останній творить – національну державу.

Метою дослідження є пошук інформації стосовно того, як мова впливає на державотворення.

Цю тему досліджувало багато авторів, наприклад К. Д. Ушинський у своїй статі «Рідне слово» каже: «Коли зникає народна мова, – народу вже нема! Відберіть у народу останнє – і він усе може повернути назад; але якщо знищити мову, він ніколи більше вже не вигадас її; нову батьківщину навіть може створити народ, але мови – ніколи: вимерла мова в устах народу – вимер і народ». Бо ж «мова соціуму(народу)» – краще, яке ніколи не в'яне та не помирає й вічно знову розквітає, цвіт усього його духовного існування, що починається далеко за межами історії

Мова, як одна з найголовніших особливостей кожного народу є її історичним кодом, що з'єднує сучасне з тим, що вже минуло, програмує майбутнє і забезпечує існування людської спільноти у нескінченності.

Не звертаючи увагу на тяжкі умови великих за часом періодів відсутності держави в українського народу та її територіальної нецілісності, українська мова не втратила власну незалежність і з часом виявилася вагомим чинником об'єднання земель де жили українці і становлення соборної незалежності нашої Батьківщини.

Українська мова – не лише метод розуміти один одного, а й ціла бібліотека культурної інформації про українську спільноту. У створених протягом всього існування української нації різноманітних видах буття української мови зберіглися історична пам'ять і досвід народу, глибинні джерела її національних та світоглядних цінностей, відображаються народні традиції і узвичаєння, звичаї і навички, тобто ознаки, що притаманні саме цій спільноті.

Вміння добре говорити національною мовою – юридичний та конституційний обов'язок будь-якого громадянина України.

Відомості мови допомагає її державність і патріотичне відношення до тих хто володіє нею, саме з цієї причини громадяни нашої держави, як і будь-якої іншої, мають деякі зобов'язання перед мовою, які полягають у її захисті та збереженні. Захист власної мови – найбільш природній і найбільш простий,

найлегший і найнеобхідніший спосіб національного відродження і самоутвердження. Обов'язок справжнього патріота – володіти рідною мовою на достатньо високому рівні. Знання державної мови не обмежує можливості вивчати інші мови, навіть якщо вона не схожа на рідну. Вислів «Скільки ти знаєш мов – стільки разів ти людина» ніколи не втратить своєї актуальності.

Українська мова, як така, з'явилася дуже давно. Держава повинна піклуватися про наукове дослідження і публікацію стародавніх писемних пам'яток культури, їх популяризацію, використання їхніх частин, щоб збільшити об'єми сучасної літературної мови. Також актуальне дослідження й вивчення діалектів нашої рідної мови – джерела її неповторності й життєвої сили.

Також мова є дуже важливою в політиці. Одним із факторів незалежної держави є власна мова народу. Важливість мови в політиці визнавали ще римляни, які казали, що чия мова – того і влада.

Варто зазначити, що не потрібно занадто звеличувати одну мову над іншими. Не потрібно протиставляти російську та українську мови, сперечатися, яка з них більш державна. Так можна лише створити собі зайвих ворогів.

Говорячи про Україну, двомовність тут є нормальною. Але якщо ти володієш двома мовами, то ти повинен вміти ними користуватися. На жаль, українські білінгвісти зазвичай розмовляють змішаною мовою, яка в народі називається суржилом. Тому одним з мовних обов'язків громадянина України повинно стати вдале використання рідної, державної мови. Свідченням інтелекту та вихованості українця є вміння добре говорити українською.

Українська мова та культура в їх літературно-художньому виді досягла дуже високого рівня. Нею було створено чимало літератури, перекладено найвизначніші твори світової творчості. Мова вміщує ідеально винайдену граматику, складену технічно-наукову термінологію, розвинену стилістичну систему, що може забезпечити спілкування одного носія мови з іншим і порозуміння. Щоб підвищити авторитет нашої мови ми повинні якнайшвидше впровадити єдиний загальнонаціональний правопис.

Таким чином, мова є дуже важливим компонентом будь-якої нації. Українська мова має дуже велику історію свого створення, і вона вклала вагомий внесок у процес створення та становлення незалежної України.

Список використаних джерел:

1. Гирич І. В. Формування модерної української нації: теорія і суспільні виклики. (XIX – початок XX ст.) : наукове видання / І. Гирич. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2014. – 112 с.
2. Колеса О. С. Погляд на історію української мови : інавгураційний виклад, виголошений в Українському В. Університеті в Празі дня 23. жовтня 1921 / О. Колеса. – Прага : Державна друкарня в Празі, 1924. – 43 с.